

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Největší vánoční přání

LOUISE ALLENOVÁ

NEJVĚTŠÍ
VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

PŘEKLAD

MARIE MOSLEROVÁ

Milá čtenářko,

máme tu prosinec, předvánoční čas, kdy se každý připravuje na nejkrásnější svátky roku. I hrdiny romance Největší vánoční přání čekají Vánoce, ale situaci poněkud komplikuje, že o slavení těchto svátků má každý úplně jinou představu. Ovšem čas zázraků a splněných přání pomůže i dvěma osamělým duším, aby se sblížily...

Druhá romance Svůdnice z Paříže je vlastně také o takovém až vánočním zázraku, kdy dívka z chudých a problematických poměrů dostane šanci na nový život a novou identitu díky laskavosti nově „nalezených“ příbuzných a také díky velkorysému srdci svého nastávajícího...

Jsem si jist, že tyto příběhy Vám ještě umocní kouzelnou adventní atmosféru.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

**NEJVĚTŠÍ
VÁNOČNÍ PŘÁNÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Housekeeper's Christmas Wish

První vydání:
Harlequin Books, 2015

Překlad:
Marie Moslerová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2015 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Největší vánoční přání: 2016 by HarperCollins
Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1111-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1112-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1113-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Alex Tempest obvykle nevrážel do jeptišek a vlastně ani do nikoho jiného. Alexander James Vernon Tempest, vikomt Weybourn, si zakládal na dobrém vychování, elegantním vzhledu, slušnosti a atletické postavě. Za normálních okolností.

Jenže namrzlá dlažba v Gentu, po níž uklouzl, když zahýbal za roh, normální okolnost nebyla. Navíc se to událo v nevlídném odpoledním šeru na konci listopadu, kdy se už viděl v teple u krbu s přáteli a horkým grogem.

Zed' kolem kláštera byla vysoká a taky tvrdá, jak se přesvědčil, když do ní narazil plnou silou. Tím to však neskončilo – ihned se odrazil a vrazil do jeptišky. Vzhledem k tomu, že byla celá v šedočerném, dokonale splynula s dlažbou a téměř nebyla vidět. Vykřikla leknutím, ale samozřejmě ten náraz neustála a upadla. Její černá kabelka žuchla na zem před zavřenou bránou kláštera.

Alex znovu nabyl rovnováhu a hned se ženě začal omlouvat. „*Ma soeur, je suis désolé. Permettez-moi.*“ Když se jí podařilo posadit se, podal jí ruku. Obyčejný tmavě šedý klobouček s černou krepkou jí sklouzl až na nos. Posunula si ho nahoru, aby se na něj mohla podívat.

„Nejsem...“

„Zraněná? Výborně.“ Ve stínu pod krepkou uviděl jenom siluetu její tváře. Podle hlasu usoudil, že je mladá. „Vy jste Angličanka?“ Podal jí i druhou ruku. V klášteře byly zřejmě anglické jeptišky.

„Ano. Ale...“

„Nejdřív vám pomůžu vstát z té studené země, sestro.“ Tenká černá pláštěnka nebyla pro tohle roční období příliš vhodná. Pod ní jí vykukoval lem tmavě šedého hábitu a špičky praktických černých bot.

„Chyťte se mě.“ Možná by se jeptišky neměly dotýkat mužů, napadlo ho. Ale sotva by ho exkomunikovali za tak bezvýznamný hříšek. To, že ji srazil na zem, bylo daleko závažnější.

Odevzdaně si vzdychla, chytila se ho za ruce a dovolila mu, aby ji zvedl. „Au!“ Poskočila na jedné noze, nebezpečně zavrávala a padla mu do náruče.

Člověk přece nemůže nechat dámu upadnout. Ani když je to jeptiška. „Ach!“ Rozkročil se, aby znovu neuklouzl, a díval se dolů na to, co mu spočinulo v náruči. Pod širokou pláštěnkou a krepkou toho strašidelného klobouku toho moc neviděl. Ale i když nezahlédl žádný detail, spoustu toho vycítil. Je mladá. A štíhlá. A pěkně stavěná. Sklonil hlavu a vdechoval její vůni. Obyčejné mýdlo, navlhlá vlna a teplá žena, třesoucí se zimou. Přesněji řečeno *jeptiška* třesoucí se zimou. *Vzpamatuj se, člověče. Přece dobře víš, že jeptišky jsou přísně zakázané. Škoda.*

„Chcete, abych zazvonil?“ kývl hlavou ke zrezivělému řetězu, který visel u dveří. Působil na něj jako věc, jíž se chytí zoufalí zločinci, kteří hledají úkryt. Soudě podle malé zamřížované špehýrky v masivních prknech by to tady možná nebylo o moc přívětivější

než ve vězeňské cele. „Jak to vypadá, zřejmě jste si podvrtna kotník.“

Možná že mluvit o částech těla je taky hřích. Ale nepokusila se ho praštit růžencem, i když mu v náruči ztuhla ještě víc. „To ne. V žádném případě. Děkuji...“

„Myslím, že bych měl určitě někoho přivolat.“

„... vám. Musím okamžitě do přístavu. Strašně spěchám. Čeká tam na mě sestra Clare.“

Je odměřená, zdvořilá a určitě se na něj zlobí, ale láska k bližnímu nebo dobré vychování jí brání, aby to řekla nahlas, napadlo ho. Kultivovaným hlasem zakrývá nějakou starost nebo snad smutek. Byl zvyklý naslouchat hlasům a jako člověk, který často jednal s lidmi, dokázal rozeznat, co se za vyřčenými slovy skrývá. *Copak asi skrýváš ty, sestřičko?*

Na povrchu však bylo patrné, že se zlobí, což nebylo nic divného. Vždyť ji srazil na zem. Takže to nejmenší, co pro ni může udělat, je dopravit ji tam, kam chce, a ne tam, kam nechce. Pochopil to podle toho, jak se odtáhla od dveří do kláštera.

„Určitě byste měla zajít k lékaři. Co kdyby to bylo zlomené?“ Shýbl se – rozzlobenou ženu stále přidržoval v náruči, jak nejcitlivěji uměl – sebral kabelu a znovu se napřímil. „Ve kterém přístavu, sestro?“

„Zítra časně ráno odjíždím do Ostende. Sestra Clare tam vede malý penzion a já u ní přespím. Ale nevím...“

„Je to tudy,“ ukázal a vykročil z kopce dolů. „Cestou se můžeme zastavit u lékaře.“

„Nechci vám působit nějaké potíže, ale...“

„Nemůžete chodit a není tady ani jedna drožka. Ostatně jako vždycky, když je člověk nutně potřebuje. Jdu taky tím směrem.“

Ve skutečnosti nemířili tak docela k lékaři. Grant totiž musel studia medicíny v Edinburghu opustit těsně předtím, než je dokončil.

„Ano, ale já...“

„Nemáte peníze?“ Je normální, že jeptišky nemají peníze, uvědomil si. „S tím si nedělejte starosti. Je to moje vina, že jste se zranila, a on je můj přítel. Jak se jmenujete? Já jsem vikomt Weybourn.“ Obvykle se nechlubil svým postavením, ale předpokládal, že šlechtický titul by ji mohl alespoň trochu uklidnit.

Strnula mu v náručí a těžce si povzdechla. Pravděpodobně ji uráželo, že ji nese muž, ale jestliže se nechtěla vrátit do kláštera, jinou možnost neměla. Znovu se statečně ze všech sil snažil nevnímat ženské křivky, které se mu tiskly k tělu. Nebyl zvyklý být takhle blízko ženám, pokud oba netoužili pokročit mnohem dál.

„Teresa...“

„Těší mě, sestro Tereso.“ Jeptišky se samozřejmě jmenují po svatých, ne? „Výborně. Jsme na místě.“ Do padající tmy zářil světelný nápis *Les Quatre Éléments* a on k němu zamířil jako námořník hledající bezpečí ve známém přístavu.

„Hostinec? Lorde Wey...“

„Je to velice slušný hostinec,“ ujistil ji Alex a prošel vstupními dveřmi do osvětleného, teplého a plného, dobře vedeného hostince. „Gastone!“

„Vítám vás, mylordo Weybourne.“ Zezadu přispěchal hostinský. „Moc rád vás zase vidím, mylordo. Ostatní pánové jsou ve vašem oblíbeném soukromém salonku.“

„Děkuji, Gastone.“ Alex se zamířil ke dveřím vpravo. „Přejete si čaj? Nebo kávu? Co si dáte, sestro Tereso?“

„Pánové? V soukromém salonku? Lorde Weybourne, postavte mě na zem...“

„Přineste čaj,“ objednal jí. Čaj přece uklidňuje, ne? Tahle malá jeptiška potřebuje uklidnit. Začíná se nervózně kroutit jako had a sakra, jestli s tím nepřestane, nebude jediná, kdo to bude potřebovat. Uklidnit, ne čaj. Opravdu už nutně potřebuje ženu. Jak je to dlouho? Měsíc? To je skutečně moc dlouhá doba.

Alex kopl do dveří, aby se za nimi zavřely, a na chvíli se o ně opřel. Musí se vzpamatovat. Jak je vidět, jeptišky nenosí korzet. To zjištění ho silně rozrušilo. Jak se mu její měkký prs dotýkal předloktí, zatraceně ho to rozjitřovalo. Reaguje jako nezkušený zelenáč a ten pocit se mu ani v nejmenším nelíbil.

„Drahý Alexi, co se to stalo?“ Crispin de Feaux odložil listinu, kterou studoval, vstal a nezaujatě sledoval, co se odehrává u dveří. Možná kdyby vrazil do místnosti v patách s ozbrojenci s meči, projevil by Cris nějaké emoce, i když Alex o tom dost pochyboval. „Dal ses na unášení jeptišek?“

„Jeptišek? To snad ne.“ Grant Rivers, který seděl u krbu, sundal nohy z mřížky a taky vstal. Prohrábl si vlasy. Jako vždycky se tvářil rozvážně a ustaraně.

„Kolik vsadíš?“ Gabriel Stone hodil na stůl hrst kostek a vstával. „I když to vůbec není Alexův styl. Ale ctižádostivci...“

Alex přivřel oči a tím ho varoval, ať se neopovazuje dál se na ni dívat tak nestydatě. Gabe se zasmál a zase se posadil.

„Uklouzl jsem na ledě a srazil sestru Teresu na zem. Při tom si poranila kotník.“ Alex se odstrčil ode dveří a zamířil i se svým břemenem k lavici u krbu. „Myslel jsem, Grante, že by ses jí na něj mohl podívat.“

„Tak už jsme tady, sestro Tereso. Budete v bezpečných rukou a za chvílku tu bude čaj.“ Ten nesnesitelný tvor usadil Tess na lavici naproti hezkému hnědovlasému muži a uklonil se. „Tohle je Grantham Rivers a s podvrtnutým kotníkem to umí moc dobře.“

Všimla si, jak se lord Weybourn na lékaře usmál, a ten obrátil oči v sloup, když se k němu přítel otočil zády a zamířil ke zbývajícím dvěma mužům.

„Nejsem...“

„Jeptiška. Já vím.“ Lékař si sedl. Byl zdvořilý, ale nevypadal moc šťastný. „Na rozdíl od Alexe vím, že jeptišky nosí závoje a nepotulují se samy venku.“

„Nechá někdo z vás ženu dokončit větu?“ zeptala se nedůtklivě. Byla úplně zničená od chvíle, kdy ji rozhovor s matkou představenou před týdnem uvrhl do naprostého zmatku a kdy zároveň přišla o všechny jistoty. Přinutila se přijmout všechno stejně vyrovnaně, jako když jí před mnoha lety zemřeli rodiče. Jen díky tomu si uchovala zdravý rozum. A teď v ní šok z toho, že upadla, vyvolal pobouření, jaké dosud nepoznala.

Nebo je možné, že takový pocit v ženách vyvolávají muži vždycky. Vzhledem k tomu, že od třinácti let se její styk s opačným pohlavím omezil na kněze, starého zahradníka a občasná setkání s obchodníky, mohlo to být klidně tím. Poprvé v životě se jí začal celibát líbit. Jenže teď se ocitla sama se čtyřmi muži, i když jí připadali neškodní, čestní a zdvořilí.

„Jistě, obvykle se chováme mnohem zdvořileji. Alexe určitě vyvedlo z míry, že byl tak nešikovný, což u něj není zvykem, a srazil vás na zem, ale tím ho rozhodně neomlouvám. Jak vám mám říkat, paní?“

„Jsem slečna Elleryová, pane doktore. Tess Elleryová.“

„Nejsem doktor. Jen obyčejný pan Grantham Rivers. Ale studia medicíny v Edinburghu jsem téměř dokončil, takže menší zranění dokážu bez problémů ošetřit, slečno Elleryová.“

Když se posadila, prohlížel si ji. Připomínala mu poraněnou vránu. „Můžu vám odnést pláštěnku a klobouk? Budu potřebovat, abyste si sundala botu a punčochu, abych vám mohl prohlédnout kotník. Mám poslat pro služebnou, aby tu byla s vámi?“

Tvářil se vážně a uctivě. Vzhledem k tomu, že si v mužské společnosti celé roky svlékla maximálně rukavici, uvažovala, proč není nervóznější. Možná proto, že ji porazil a potom nesl vysoký, silný a suverénní aristokrat. Bylo to tak? Spíš se to dá vysvětlit tím, že se jí totálně zhroutil svět.

„Slečno Elleryová?“ Pan Rivers trpělivě čekal. Snažila se být zdvořilá a nabýt duševní rovnováhu, a tak se usmála. Jenže když se mu podívala do očí, úsměv jí zmrzl na rtech. Tak smutné oči ještě nikdy neviděla. Měla pocit, jako by v nich zahlédla hluboký žal, a připadala si neomaleně a neslušně, jako když člověk na pohřbu nepatříčně okukuje pozůstalé.

„Ne, děkuji. Služku ne. Zvládnu to i bez ní,“ poděkovala mu potichu, rozvázala si klobouk a svlékla si pláštěnku.

Odložil jí oděv na konec lavice a potom se postavil zády k ní, aby na ni nebylo vidět, když si rozvazovala tkaničky a rozepínala podvazek, aby si stáhla punčochu. „Nedokážu si zout botu.“

„Máte oteklý kotník.“ Pan Rivers si před ní klekl. „Ukažte, ať se podívám, jestli ji dokážu stáhnout, aniž bych ji musel rozříznout.“

„Prosím, to ne.“ Byly to její jediné boty.

„Máte ještě nějaká zranění?“ Sklonil se jí nad

nohou a opatrně botou kýval. „Neudeřila jste se do hlavy ani jste si nesesla na ruku a nezranila si zápěstí?“

„Ne, jenom kotník. Jak jsem upadla, otočil se mi.“ I přes největší opatrnost stahování boty bolelo a Tess se Riversovi podívala přes hlavu na ostatní tři muže, aby se trochu rozptýlila.

To je ale podivná čtveřice. Pan Rivers s tragickými očima, citlivými rukama a hezkým profilem. Její zachránce lord Weybourn – vysoký, elegantní a uvolněný. To uvolnění je podezřelé, vezme-li v úvahu, s jakou lehkostí ji zvedl a nesl. Světlovlasý rampouch, který vypadal jako něco mezi archandělem a hrdelním soudcem, a odpočívající hráč v kostky, který by se spíš hodil do pokoutní hospody, kam chodí lapkové, než do slušného hostince a společnosti džentlmenů.

Ano, je to prapodivná kombinace přátel, a přesto se chovají tak přirozeně. Napadlo ji, že působí jako bratři. Jako rodina.

Lord Weybourn se na ni podíval a povytáhl tázavě obočí.

„Škubla jste sebou bolestí. Omlouvám se.“ Pan Rivers jí kotník prohmatával a zkoušel, jestli je pohyblivý. „Řekněte mi, kde to bolí. Tady? Když udělám tohle? Můžete zahýbat prsty? Výborně. A natáhnout je? Ne, jestli to bolí, tak to nedělejte.“

Určitě věděl, co dělá. Měl by jí to obvázat a lord Weybourn jí musí zajistit nějakou dopravu. Vždyť je to jeho vina, že si kvůli obvazu nebude moct about a zavázat botu. Žádný z mužů se k ní nechoval nijak špatně. Nepokukovali po ní, nemrkali na ni ani nepronášeli nepatřičné poznámky. Tess se ještě víc uklidnila a usoudila, že může věřit svému úsudku, že jí tam nehrozí žádné nebezpečí.

Jeho lordstvo sedělo na kraji stolu a smálo se tomu, co řekl hráč v kostky. Teď, když si svlékl klobouk a zimní kabát, viděla, jak je elegantní. Po deseti letech v klášteře nedokázala přesně ohodnotit mužskou módu, ale i ona poznala, že jeho oděv z drahé látky ušil vynikající krejčí, který mistrovsky vypracoval látku kolem širokých ramen a dlouhých svalnatých nohou, a že ten, kdo se mu stará o prádlo, je perfekcionista.

Vikomt nebyl na rozdíl od přátel vyslovený krasavec. Tess o tom uvažovala, zatímco jí pan Rivers položil nohu na židličku a vstal. Přitom cosi mumlal o studených obkladech. Pan Rivers byl předobrazem dokonalého anglického džentlmena. Měl výrazné lící kosti, rovný nos, husté, tmavě hnědé vlasy a krásné, ale smutné zelené oči. Blondatý rampouch by se hodil na malované okno v kostele, protože při pohledu na něj by se vnímavým dívkám z kongregace rozbušilo srdce touhou i hrůzou při pomyšlení, že by se na ně mohly obrátit jeho modré oči, nebo by se jeho řezaná ústa mohla otevřít a pokárat je. Dokonce i z hráče v kostky s hustými černými vlasy, drzýma černýma očima a širokými rameny sálala smyslná mužnost člověka v nejlepším věku.

Lord Weybourn však byl něco docela jiného. Byl samozřejmě velice mužný... Ano. Lehce se zachvěla, když si vzpomněla, jak snadno ji zvedl a nesl. A bylo v něm něco nebezpečně tajemného. Měl plavé vlasy, tenký nos, vystouplé lící kosti, ostře řezanou bradu a pod hustým obočím světle hnědé oči.

To ty jeho rty, usoudila, když se na ně soustředila. Připadalo jí, že se usmívá, jako by myslel na něco příjemného a zároveň trochu tajuplného. Napadlo ji, že vlastně vypadá jako velice dobře oblečený

nadpřirozený tvor – pokud se něco takového dá říct o tvorů metr osmdesát s širokými rameny – jaký vládne lesům, kde je tma a číhají tam vlci...

Znovu se na ni podíval a vstal. To ji vytrhlo z úvah, že to má nejspíš něco společného se strašidelnými příběhy, které jim sestra Moira vyprávěla v osobním volnu, když matka představená neposlouchala. Jenže vymyšlené postavy sestry Moiry v ní nikdy takové pocity nevyvolaly...

„Rivers vám ubližuje?“ Lord Weybourn přišel blíž a sedl si na kraj stolu naproti ní. Sledovala, jak kývá nohou, a zaznamenala, jak má krásné boty. Bylo to bezpečnější než se mu dívat do očí. „Nezломil jsem vám kotník, vidíte?“

„Ne, našťestí nezломil.“

Pan Rivers se vrátil a dřep l před ní. „Bude to studit,“ upozornil ji, když jí na kotník přiložil ledový obklad. „Až si vypijete čaj a odpočinete si, zavážu vám to.“

„Je to tady moc příjemné,“ přešla na neutrální téma. Hovořit s pány pro ni byla nová věc. „Pobýváte tady často?“

„Když se vracíme z dlouhých cest,“ odpověděl lord Weybourn. „Dokonce i když zuřila válka, někteří z nás odjížděli a přijížděli v různých převlecích. *Les Quatre Éléments* je velice příhodné jméno.“ Zasmál se. „Díky našim jménům jsme si i my říkali Čtyři živly.“

„Živly? Znáš čtyři živly – vzduch, voda, oheň a zem. To jste vy?“

„Alex Tempest – to je vichřice a tedy vzduch.“

„Takže vy jste voda, pane Riversi? To se výborně hodí k vašim léčebným schopnostem.“

Na důkaz souhlasu se jí lehce uklonil. „Cris je de Feaux, což je francouzský výraz pro oheň.“

„To je pravda.“ Dokázala si snadno představit světlovlasého rampoucha jako archanděla Gabriela s planoucím mečem. „A země?“

„Není nikdo vhodnější než Gabriel Stone.“ Lord Weybourn kývl hlavou směrem k hráči v kostky, který se měřil sám se sebou, tmavé obočí svraštlé, jak se soustředil.

Pan Rivers jí znovu vyměnil studený obklad na kotníku. Vděčně se na něj usmála, a když služebná položila na lavici vedle ní plný tác, zapomněla na zranění i na živly. Čaj čekala, ale nikoli pečivo s medem, koláčky a výborné sušenky. Lord Weybourn si vzal jednu sušenku a odešel k ostatním.

„Měla bych...“

„Se najíst. Omlouvám se,“ řekl Grant Rivers. „Zase jsem vás nenechal domluvit.“

„Bojím se, že nebudu vědět, kdy přestat.“ Zeleninová polévka a celozrnný chléb, které měla k obědu, člověka sice zahřály, ale jako obvykle to nebylo příliš vydatné a kvůli celkové nervozitě to jejímu žaludku neudělalo moc dobře. Na tácu vedle ní byly samé pochoutky. Pan Rivers pouze přikývl a šel k přátelům, aby si mohla pochutnat na čaji – oslazeném! – a uvažovat o tom pokušení. Tak snad že by si vzala od všeho kousek? Kdyby neochutnala, bylo by to nezdvořilé.

Asi za půl hodiny si Tess olízla prsty a přemohla ji příjemná ospalost. Na tácu zůstalo jenom pár drobků a skvrna od smetany.

Pan Rivers k ní přistoupil a odsunul tác. Bez jediné uštěpačné poznámky, ani se nemračil, že byla tak nenasytná.

„Teď vám zavážu kotník. Přehodím vám přes

kolena deku a můžete si trochu zdřímnout. Hádám, že jste promrzlá a trochu vyděšená. Odpočinek vám prospěje.“

Jelikož byl skoro hotový lékař, věděl, o čem mluví. Usoudila, že není žádný velký spěch, aby stihla večer si se sestrou Clare. A tohle bylo... zajímavé. Sledovat tyto muže, jak se k sobě přátelsky chovají, a být v teple a plná skvělých sladkostí. Pocit lehké rozmařilosti byl nádherný, stejně jako lenošení. Věděla, že by tady neměla být, ale všichni jí připadali tak... neškodní? To není správné slovo. Spíš to bylo tím, že je tak nezkušená...

Tess zamrkala, protože se jí chtělo zívnout. Včera v noci jí byla zima a v hlavě jí vířily myšlenky, naděje a obavy, takže se moc nevyspala. Pan Rivers měl pravdu – krátký spánek ji osvěží. Načerpá tak sílu na večer, kdy bude rozdávat dušené maso chudým pocestným, kteří se jinak v noci tísní v pláštěnkách na lavičkách. Potom se bude muset pokusit usnout na tvrdé posteli ve studené kobce vedle chrápající sestry Clare, a počkat, až se rozbřeskuje do ledového dne. Sestra Moira vždycky říkala, že spaní vedle toho, kdo chrápe, se považuje za pokání, takže tím odčiní ten talíř pochoutek, pomyslela si, když se schoulila na lavici a nechala se ukolébat mužskými hlasy a smíchem. Jen si trochu zdřímne.

„Hmm?“ To je citronová kolínská, naškrobené prádlo... Lord Weybourn ji znovu vzal do náruče. Připadalo jí přirozené, že mu zaboří hlavu do ramene a vdechuje jeho zajímavou mužnou vůni.

„Na té lavici byste si přeležela krk, sestřičko. A my jsme příliš hluční. Je tady hezký tichý pokoj, kde si můžete odpočinout.“

To znělo moc příjemně. „Sestra Clare...“

„Vzpomínám si. Sestra Clare v přístavu u kanálu. Ranní loď do Ostende.“

Copak nám sestry vyprávěly o mužích samé nesmysly? Člověk by si myslel, že jsou všichni odporná zvířata... Tito čtyři jsou milí, slušní a důvěryhodní. A když ji položil, matrace byla měkká a pokrývka tak teplá a lehká. „Děkuji vám,“ zamumlala a znovu usínala.

„Potěšení je na mé straně, sestřičko.“ Potom se dveře zavřely a všude bylo ticho.

DRUHÁ KAPITOLA

Tess se probudila příjemně zahřátá a naléhavě potřebovala na záchod. Vypila moc čaje.

„Au!“ Když skákala k zástěně v rohu, bolestivě ji píchlo v kotníku. Ulevila si a hopkala zpátky. Ještě je vidět, takže nespala moc dlouho. Ve skutečnosti bylo jasné světlo. Roztáhla závěs a vyhlédla z okna. Na dvoře hostince nesla služebná koš s prádlem a chlapec od koní se lopotil s vědrem vody. Nebylo pochyb, že už je ráno.

Dokulhala ke dveřím a otevřela je. Všichni čtyři pánové ještě seděli u stolu. Hráč v kostky a světlovlasý rampouch hráli karty s nějakými karbaníky, kteří by v případě nutnosti dokázali pokračovat klidně i dalších dvanáct hodin. Pan Rivers si jednou rukou naléval do korbele pivo a v druhé držel veku se šunkou. Pochopila, že lord Weybourn je ten nejnepolehlivější a nejnesnesitelnější člověk – přestože se jí zrychlil tep, kdykoli se na něj jen podívala. Tvrdě spal, nakloněné křeslo se opíralo o sloup a nohy v botách si položil na stůl do toho nepořádku po prohrané noci.

Skutečnost, že ze spaní nechrápal, ústa měl většinou zavřená a nezmačkal si šaty, ji rozlítla ještě víc.

„Lorde Weybourne!“

„Hm?“ Vmžiku se probudil a udeřil se hlavou o sloup. „Au!“ Tess sebou trhla.

Ostatní muži vstali. „Slečno Elleryová, dobré ráno. Vypala jste se dobře?“ zeptal se pan Rivers.

„Říkala jsem mu to. Říkala jsem mu, že musím být v přístavu u Kanálu. Dobře ví, že loď odplouvá dnes časně ráno.“ Pohodila hlavou směrem k lordu Weybournovi. Byla tak rozzlobená, že se na něj ani nepodívala.

„Vždyť je časně ráno.“ Vstal. Neuniklo jí, že nevypadá jako člověk, který spal oblečený. Byl uhlazený a sebejistý jako panter. Bála se pomyslet, jak asi vypadá ona.

Odhodila si neposednou kadeř z očí. „Kolik je hodin?“

Blondatý rampouch se podíval na hodiny na krbové římse. „Něco po deváté.“

„To není časně ráno, to je dopoledne.“ Tess doskákala k nejbližší židli a posadila se. „Zmeškala jsem loď.“

„Můžete si koupit lístek na další. Jezdí dost často,“ řekl vikomt a sebral panu Riversovi korbel. Zhluboka se napil, až mu poskakoval ohryzek a na krku mu naběhl sval.

„Nemám peníze,“ ucedila Tess se zařatými zuby a odvrátila pohled od toho nestoudného důkazu mužnosti. Kdyby znala nějaká sprostá slova, tohle byla skvělá příležitost, jak je použít. Bohužel žádná neznala. Zvláštní, že je nikdy předtím tolik nepostrádala.

„Mám lístek na loď, která odplula ve čtyři hodiny. Ta přijede do Ostende dostatečně včas, aby stihla loď přes Kanál. A na tu loď mám taky lístek. Teď mi ty lístky nejsou k ničemu. Nemám peníze a nemůžu se

vrátit do kláštera a požádat tam o jiné. Nemůžu je vrátit," řekla smutně.

„Aha. Nemáte peníze?“ usmál se lord Weybourn.
„Chápu vaše rozrušení.“

„Nejsem rozrušená.“ Rozrušení se v klášteře netrvalo. „Jsem rozzlobená. Vy jste mě srazil na zem, mylorde. Vy jste mě sem zavedl a nechal mě spát. Vy jste mi slíbil, že mě vzbudíte, abych stihla loď. Proto teď musíte ten problém vyřešit.“ Složila ruce do klína, narovnávala se a použila pohled, jímž matka představená reagovala na přiznané hříchy, ať malé, nebo větší. To stačilo a slova obvykle nebyla zapotřebí.

Měla vědět, že na to bude mít pohotovou odpověď.
„Je to snadné. S Grantem dnes jedeme do Ostende kočárem. Pojedete s námi, a až tam dorazíme, lodní lístek vám koupím.“

Přesně takovéhle situaci říkala sestra Luke, že to je cesta nejmenšího odporu, která vede k pokušení. S velkým P. A možná k hříchu. S velkým H. Není divu, že je to prý přímá a snadná cesta. Když ji nosí v náručí silný a přitažlivý muž, pochutnává si na lahodném pečivu a spí – hned vedle čtyř pánů – v nádherně měkké posteli. To všechno je nepochybně hříšné.

Jak by potom mohla jet v kočáře se dvěma muži celý den, čímž by se všechno ještě zhoršilo? Nebyla si jistá, zda může důvěřovat záhadnému úsměvu lorda Weybourn, ale pan Rivers se jí zdál naprosto spolehlivý.

„Děkuji, mylorde. To je od vás moc hezké.“

Bylo jasné, že kočár bude pohodlný, protože žádný z těchto mužů, dokonce ani ten neupravený hráč v kostky, nevypadal, že by se chtěl vzdát osobního pohodlí. Usmívala se, ale smích jí rychle přešel, když nikdo z nich nevstal a nezačal se chystat k odjezdu.

„Kdy vyrazíme a jak dlouho pojedeme?“

„Sedm a půl nebo osm hodin.“ Lord Weybourn konečně vstal.

„Ale to tam dojedeme po setmění. A podle mě lodě za tmy neodplouvají, že?“

„Nenalodíme se ihned, jak dorazíme po celodenním trmácení po blátivých cestách, ať už nějaká loď odpluje nebo ne.“ Vikomt zamířil k jedněm dveřím, otevřel je a zavolal: „Gastone!“

„Odplovají v noci a já na jedné takové odjedu do Leithu dnes v devět večer,“ poznamenal pan Rivers. „Jenže já spěchám, a tak bude lepší, když využijete příležitosti a odpočinete si, slečno Elleryová.“

„Já taky spěchám,“ prohlásila.

Lord Weybourn se od dveří ohlédl. „Copak jeptišky spěchají?“

„Samozřejmě. A mylorde, moc dobře víte, že nejsm jeptiška.“ Tenhle šílený člověk nechtěl pochopit její výtky, což naznačovalo, že je buď arogantní, neseriózní, nebo hlupák. Možná že všechno dohromady. „Čekají mě v londýnském domě našeho řádu.“

„Je známo, že plavba přes Kanál je nejistá kvůli počasí nebo jiným věcem. Den nebo dva vás nebudou postrádat. Pokud někdo neleží na smrtelné posteli...?“ Tázavě povytáhl obočí a Tess zavrtěla hlavou. „Tak je to jasné. Přijedete tam odpočatá a doufejme, že nebudete kulhat. Vždycky je dobré, když je člověk při příjezdu v co nejlepší kondici. Snídaně je na cestě.“

Vyšel z místnosti. Štíhlý, elegantní, sebejistý. Tess pocítila silné nutkání ho udeřit.

„Co takhle plácnout raději mouchu, slečno Elleryová?“ poznamenal blondatý rampouch. Zřejmě jí z tváře vyčetl, na co myslí. Sklonil hlavu a vypadalo

to skoro jako zdvořilá úklona. „Crispin de Feaux, markýz z Avenmoru, k vašim službám. Reverse znáte.“ Ukázal k třetímu muži. „Tenhle rozhodně nepatří k místním loupežníkům. Je to Gabriel Stone, hrabě z Edenbridge.“

Lord Edenbridge vstal, vysekl jí extravagantní poklonu a znovu dopadl na židli. „Jsem okouzlený, slečno Elleryová.“ Jak to tak pozorovala, karty ho však okouzlovaly víc.

„Nařídím, aby vám přinesli teplou vodu.“ Pan Rivers jí otevřel dveře do ložnice. „Bude vám mnohem líp, až se umyjete a nasnídáte. Věřte mi, slečno Elleryová.“

Poděkovala mu a co nejuctivěji se všem třem páňům uklonila. Sedla si na postel a čekala, až jí donesou vodu na umytí. Oni za nic nemohou. Věděla moc dobře, čím je to vina, ale protože byla dáma – no spíš tak byla vychovaná – ovládla se a snažila se ze všech sil působit co nejvybraněji. A co se týká snídane v tuto hodinu – bude málem poledne, než tímhle tempem dojedí.

Jak předpověděla, kočár byl velice pohodlný. „Tohle je můj vlastní kůň a kočár,“ vysvětlil Tess lord Weybourn, když se rozplývala radostí nad měkkými sedadly a polstrovaným vnitřkem. „Tažní koně a pronajaté kočáry jsou nespolehlivé.“

„Jezdíte na kontinent často, mylord?“ Tess se pohodlně usadila do rohu a nechala pana Reverse, aby jí uložil nohy na sedadlo a přikryl ji plédem. Zastrčil jí tam také horkou cihlu zabalenou do flanelové látky. Takový přepych. Měla by si užít všechno příjemné, co jí tato cesta nabídne, především proto, že budoucnost jí nejspíš nepřinese tak příjemné cestování.

„To my všichni.“ Lord Weybourn si složil dlouhé nohy v druhém rohu, zatímco pan Rivers se posadil naproti nim. Uvědomila si, že jí nechali nejlepší místo po směru jízdy. „Cris, lord Avenmore, je diplomat a polovinu času tráví v parlamentu a polovinu prováděním záhadných věcí týkajících se toho místa. Gabea baví cestování i obírání hloupých hráčů, kteří se s ním utkají v kartách, a tady Grant nakupuje koně.“

„Mám stáj,“ vysvětlil jí pan Rivers. „Občas odtud dovážím ne tak běžná evropská plemena.“

„A co vy, mylordé?“

„Říkejte mi Alexi.“ Znovu ji obdařil tím rozpustilým úsměvem. „Když mi cestou do Londýna budete říkat mylordé, budu mít pocit, že jste mi ještě neodpustila.“

Nepřipadalo jí to správné, ale možná že mezi aristokraty je taková neformálnost běžná. „Tak dobře, i když Alex Tempest se spíš hodí pro piráta než pro vikomta.“

Pan Rivers to nevydržel a zavrčel: „Přesně to taky je. Slídí po Evropě a hledá kořist a zakopaný poklad.“

„Umění a starožitnosti, drahý Grante,“ zasmál se Alex. „Rozhodně nic zakopaného. Umíš si mě snad představit s lopatou?“

Tess zaznamenala, jak se mu pod přiléhavým kabátem napjaly svaly. Patrně jich nabyl kopáním děr, ale nějak si vikomt tu výbornou kondici udržovat musel. *Ne, od lopaty to není, pomyslela si. Ale umím si vás představit s mečem.*

„Jsem znalec a pátrám na kontinentu v té poválečné divočině po cenných předmětech. Něco jako pes hledající lanýž.“

„Jsi pozér,“ poznamenal pan Rivers.

„Samozřejmě.“ Alexův neprodlený souhlas byl

odzbrojícím způsobem upřímný. „Musím být věrný své pověsti.“

„Promiňte mi,“ vstoupila do toho Tess. „Není tohle obchodování? Myslela jsem, že není přípustné, aby se aristokrat zabýval obchodem.“ *A možná ani není přípustné o tom hovořit.*

„Máte pravdu, je to společenská sebevražda,“ souhlasil pan Rivers. „Ti z nás, kteří se nemůžou spolehnout na rodinné finance, předstírají, že se obchodem nezabývají. Já vedu stáj pro své potěšení i pro zisk. Prodávám známým jako projev přízně, když mě požádají, abych se s nimi podělil o šampiony. Tady za Alexem chodí ti, co mají peněz jako šlupek. Pánové jsou mu velice vděční, když jim umožní získat krásné vzácné předměty ze své sbírky. Hodlají si s nimi vylepšit společenské postavení nebo nová velkolepá sídla. Pochopitelně že nemůže přijít při takových transakcích zkrátka. Gabe je zkušený hazardní hráč. Je podivné, že jen zřídka prohraje, ale takového člověka nemůžete z něčeho obvinít, pokud ho nepřistihnete, jak podvádí.“

„A podvádí?“

„Má z pekla štěstí, je výborný počtář a dokáže přesně odhadnout, kdy má skončit. A zabil by každého, kdo by ho nařkl, že má cinknuté karty,“ vysvětlil jí Alex. „A než se zeptáte, Cris jako jediný z nás už má šlechtický titul. My ostatní ho teprve jednou zdědíme. On je však opravdový markýz.“

„A co nám prozradíte vy, sestřičko? Když my jsme byli tak upřímní?“

Věděl moc dobře, že není jeptiška, ale možná že kdyby si nevšímal jeho popichování, přestal by s tím. „Já na rozdíl od vás nemám se jménem spojené žádné peníze. Kromě těch, co mi dala matka

představená na jídlo a na drožku V Anglii.“ Podařilo se jí zasmát se tomu, jako kdyby to bylo zábavné. Až do kratšího pohovoru s matkou představenou před týdnem tomu nepřikládala žádnou důležitost.

Milá Teresa s nimi byla deset let, pět let od smrti své tety sestry Boniface.

Tvrdošíjně odmítala konvertovat z anglikánské víry, kterou vyznávala od dětství, a tak bylo pochopitelné, že nemohla v klášteře zůstat jako jeptiška. Nemohla se však uchýlit ani ke své přízni v Anglii. A tehdy jí matka představená vysvětlila proč.

Terese je teď třiadvacet, tak jak si hodlá zařídit život? zeptala se matka představená, zatímco se Tess snažila pochopit to, co se právě dozvěděla o tom, kdo a čím je.

Musím vypadat jako úplný hlupák, pomyslela si, když vyhlížela z kočáru na deštěm zmáčenou krajinu. Vyučovala malé děti, stejné sirotky, jako byla ona, ale to byla zřejmě jenom výpomoc, než bude dospělá. Myslela si tedy, že teď má možnost všechno si promyslet, jenže pak jí matka představená dala jasně najevo, že nemá cenu o tom diskutovat.

Nic není ztracené. I když jí nezbyly žádné peníze z těch, které tatínek poslal tetě, mohlo by se jí to nějak podařit. Sen o příbuzných v Anglii, kteří by mohli odpustit a zapomenout na to, co maminka a tatínek udělali, se rozplynul. Nereptala a snažila se na to nemyslet. Uměla tvrdě pracovat a bůhví, že nebyla zvyklá na přepych.

Na obloze se stahovala černá mračna a venku se setmělo, takže v okénku vozu zahlédla vlastní odraz. *Vypadá hrozně. A ten klobouček tomu taky moc nepomohl.* Napřímila se, nasadila veselejší výraz a pokusila se myslet na nějaké příjemné věci.

Co s tou malou jeptiškou je? napadlo Alexe, když ji tak sledoval zpod přivřených víček. Grant vedle něj usnul, a i když sám byl také unavený po náročné noci, kterou strávil hraním karet, pitím brandy a duchaplným hovorem kvůli čemusi ohledně ženy sedící teď naproti němu zůstal vzhůru. Jestli není jeptiška, proč proboha jede do kláštera, oblečená jako deštivé nedělní ráno v listopadu? Má kultivovaný přízvuk. Její chování – když se na něj zrovna neutruhuje – je řádné a rozhodně působí jako dáma.

Je to záhada. Alex měl obvyčně záhady rád, hlavně záhadné dámy, ale tohle ho netěšilo a nevyvolávalo v něm veselé úvahy. Bylo v tom něco víc než jenom podvrtnutý kotník a zlost kvůli zmeškaným lodím. Tím si byl jistý. Když si na to vzpomněla, pokaždé se zatvářila statečně. Jeho malá jeptiška není žádný zbabělec.

Pousmál se tomu, že jí říká moje jeptiška. Kláštery, s nimiž se seznámil, byly zcela jiná zařízení.

Když si všimla jeho pohledu, povytáhla tázavě jedno tenké, klenoucí se tmavé obočí.

„Máte pohodlí, slečno Elleryová?“

„Naprosté, děkuji, mylordě... Alexi.“ Ano, ten úsměv byl rozhodně statečný, ale neupřímný.

„Kotník bolí?“

„Ne. Panu Riversovi se podařil zázrak a už mě to nebolí. Jenom když došlápnu. Určitě to byl jen slabý výron.“ Znovu zmlkla, zřejmě jí to připadalo nepatřičné. V klášteře ji neustále odrazovali od planého tlachání.

„Co budete dělat v Londýně? Čeká vás tam uvedení do společnosti?“

Sundala si klobouček a on si vybavil, jak mu tiskla na tvář hebké tmavě hnědé vlasy, když ji vzal do